

Рут

Диво сталося на Західній Сімдесят Четвертій вулиці у будинку, де працювала мама. Це був великий особняк із бурого піщанику, що мав огорожу зі сталевого пруття, а обабіч його розкішно оздоблених дверей сиділи гаргульї з гранітними обличчями, витесаними з моїх кошмарів. Вони жахали мене, тож я не скаржилася, що ми завжди входили крізь менш жаскі бічні двері, ключі від яких мама носила на стрічці у своїй сумочці.

Мама працювала на Сема Гелловелла та його родину ще до того, як ми з сестрою з'явилися на світ. Можливо, ви не одразу згадаєте його ім'я, та варто йому привітатися, як ви вмиль упізнаєте його голос. Він був відомим голосом у середині 1960-х, який перед кожною передачею оголошував: «Цю програму в яскравих барвах презентує NBC!» 1976 року він став директором цієї мережі телепрограм. Дверний дзвоник за гаргульями звучав тією знаменитою мелодією на три ноти, яку всі асоціюють із NBC. Часом, приходячи на роботу з матір'ю, я потай вибігала надвір, тиснула на кнопку та підмугикувала йому.

Того дня ми були з мамою через снігопад. Заняття у школі скасували, проте ми були замалі, щоб лишатися

самі у квартирі, поки мама була на роботі — а вона таки вирушала на роботу попри сніг, ожеледицю, а також, мабуть, землетруси й Армагеддон. Запихаючи нас у зимові комбінезони та чобітки, вона бурчала, що заради цього може хоч пробиратися крізь хуртовину, але Боже збав, щоб міз Міні не довелося самотужки намащувати собі хліб для бутербродів арахісовим маслом. Власне, на моїй пам'яті мама взяла відпустку на роботі лише раз — двадцять п'ять років по тому, коли їй робили подвійну заміну кульшового суглоба, яку щедро оплатили Гелловелли. Вона пробула вдома тиждень, і навіть коли ноги загоїлися зовсім не так, як годиться, а вона наполягла на поверненні до роботи, Міна знаходила для неї такі завдання, щоб їй не довелося бити ноги. Та коли я була малою, під час шкільних канікул, за високої температури й такими сніжними днями, як цей, мама брала нас із собою та везла потягом Б до центру міста.

Того тижня містер Гелловелл був у від'їзді в Каліфорнії, а таке траплялося часто, і це означало, що мама потрібна міз Міні та Крістіні ще більше. Вона також була потрібна Рейчел і мені, але ми, гадаю, краще вміли подбати про себе, ніж міз Міна.

Коли ми нарешті дісталися Сімдесят Другої вулиці, світ був білим. У сніговій кулі опинився не лише Центральний парк. Обличчя чоловіків і жінок, які, трусячись, прямували на роботу крізь бурю, були геть не схожими на моє чи на обличчя моїх родичів або сусідів.

Я не бувала в жодній мангеттенській оселі, крім помешкання Гелловеллів, тож не знала, наскільки це незвично — коли одна родина проживає сама в цій величезній будівлі. Але я пам'ятаю, як думала про безглуздя того,

що ми з Рейчел мусимо складати комбінезони та чобітки у крихітну, тісну комірчину на кухні, хоча в головному передпокої, де висять пальта Крістіни та міз Міни, вдалась вільних гачків і порожнього місця. Мама теж заховала пальто та свій щасливий шалик — м'якенький, із її запахом; ми з Рейчел сперечалися через те, хто носитиме його вдома, бо це було все одно що гладити пальцями морську свинку чи кролика. Я зачекала, поки мама пройде темними кімнатами, наче фея Дінь-Дінь, торкаючись перемикача або ручки, щоби спляче чудовисько будинку поступово ожило.

— Сидіть тихо, обидві, — звеліла нам мама, — і я приготую вам трохи гарячого шоколаду, який п'є міз Міна.

Його завозили з Парижа, і смак у нього був райський. Тож, поки мама зав'язувала на собі білий фартух, я взяла шматочок паперу з кухонної шухляди та пакунок кольорових олівців, які принесла з дому, і мовчки почала малювати. Я намалювала будинок завбільшки з цей. Усередину помістила родину: себе, маму, Рейчел. Спробувала намалювати сніг, але не зуміла. Сніжинок, які я малювала білим олівцем, не було видно на папері. Їх можна було побачити, лише схиливши папір до світла люстри; тоді я розрізняла сляйво на тому місці, якого торкнувся олівець.

— Можна нам погратися з Крістіною? — спитала Рейчел. Крістіні було шість років — вік просто посередині між віком Рейчел і моїм. Крістіна мала найбільшу спальню, яку я коли-небудь бачила, та більше іграшок за всіх, кого я знала. Коли вона була вдома, а ми приходили до матері на роботу, ми гралися з нею у школу та бавилися її ведмедиками, пили воду зі справжніх мініатюрних порцелянових чашечок і заплітали в коси кукурудзяно-шовкове

волосся її ляльок. Якщо до неї не приходив хтось із друзів, у цьому випадку ми сиділи на кухні та щось розмальовували.

Але перш ніж мама змогла відповісти, пролунав крик — настільки пронизливий і уривчастий, що він аж ударив мене у груди. Я зрозуміла, що з мамою сталося те ж саме, тому що вона мало не впустила горщик із водою, який несла до раковини.

— Сидіть тут, — наказала вона; її голос уже тягнувся за нею: вона побігла нагору.

Рейчел першою скочила зі стільця — вона була не з тих, хто слухається наказів. Мене потягнуло за нею, наче повітряну кульку, прив'язану до її зап'ястка. Моя рука промайнула над перилами закручених сходів, не торкаючись їх.

Двері до спальні міз Міни були широко відчинені, а сама вона крутилася на ліжку серед купи атласних простирадл. Округлість її живота здіймалася, наче місяць; блискучі білки її очей викликали в мене асоціацію з кониками на каруселі, застиглими в польоті.

— Надто рано, Лу, — тяжко видихнула вона.

— Скажи це дитині, — відповіла мама. Вона тримала телефонну слухавку. В іншу її руку вчепилася мертвою хваткою міз Міна.

— Перестань штовхатися, негайно, — сказала вона. — Швидка ось-ось прибуде.

Я замислилася, наскільки швидко може прийти сюди в такий сніг невідкладна допомога.

— Матусю.

Лише почувши Крістінін голос, я зрозуміла, що вона прокинулася від шуму. Вона стояла між Рейчел і мною.